

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	5009200884
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5009200884.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu R. V., bytom v Q. U. č. XXX, zastúpeného JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Gelnická 33, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná ul. 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/13473-103454/2009/993168-r zo dňa 16. septembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/84/2009-109 zo dňa 15. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/84/2009-109 zo dňa 15. februára 2012 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/228/13473-103454/2009/993168-r zo dňa 16. septembra 2009 a rozhodnutie Daňového úradu Kysucké Nové Mesto č. 655/230/5701/09/Dudo zo dňa 15. mája 2009 z r u š u j e a v e c v r a c i a Daňovému úradu Kysucké Nové Mesto na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 132 € titulom súdneho poplatku a 1541,02 € titulom trov právneho zastúpenia, na účet jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/13473-103454/2009/993168-r zo dňa 16. septembra 2009 potvrdzujúceho dodatočný platobný výmer Daňového úradu Kysucké Nové Mesto č. 655/230/5701/09/Dudo zo dňa 15. mája 2009, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) znížený nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie máj 2007 o sumu 165 620,59 € a priznaný mu nadmerný odpočet v sume 103,54 € z dôvodu neuznania odpočítania DPH z dokladov od C. Y. za nákup investičného zlata, keďže v zmysle ustanovenia § 67 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) dodávateľovi investičného zlata C. Y. daňová povinnosť nevznikla a žalobca ako odberateľ investičného zlata si neoprávnene odpočítal daň, čím porušil § 49 ods. 1 zákona o DPH.

Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že krajský súd sa v prvom rade zaoberal námietkou nulity správneho aktu, prvostupňového rozhodnutia správcu dane, vznesenou v priebehu súdneho konania (podaním žalobcu zo dňa 15. apríla 2011 doručeným Krajskému súdu Žilina dňa 19. apríla 2011), po zákonom stanovenej lehote (§ 250d ods. 1 v spojení s § 250h ods. 1 OSP). Uviedol, že touto námietkou by sa mohol zaoberať len v prípade potreby zrušenia rozhodnutia ex offo v zmysle ust. § 250j ods. 3 OSP, avšak v danej veci nešlo o procesné pochybenie majúce za dôsledok nulitu vydaného rozhodnutia. Vyslovil názor, že ak nebola dodržaná zákonná úprava pri vydaní dodatočného platobného výmeru, nejde o nulitu správneho aktu, ale o vadu spočívajúcu v nezákonnosti takéhoto rozhodnutia, ktorú mal žalobca namietat' v odvolaní a aj v žalobe. Ďalej uviedol, že medzi účastníkmi bol sporný výklad pojmu „investičné zlato“ v zmysle § 67 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH a jeho aplikácia na tovar dodaný žalobcovi C. Y., poukazujúc v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/20/2010 zo dňa 24. marca 2011, z ktorého s ohľadom na skutkovú a právnu podobnosť pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom uzavrel, že dodané zlato je možné považovať za investičné zlato, keďže išlo o zlato vo forme tehál, s rýdzosťou vyššou ako 995/1000 a o hmotnosti 1 kg, nepovažujúc za podstatné predloženie zlata žalobcom na súde. Krajský súd mal za to, že správca dane a žalovaný dostatočne preukázali, že hoci dodané zlato nebolo v čase daňovej kontroly k dispozícii na obhliadku, išlo o zlato spadajúce pod režim ust. § 67 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, nakoľko zlato malo formu tehál a jednoznačne deklarovanú hmotnosť a rýdzosť. Dôvodil, že pokiaľ definičným znakom tehličky alebo prútu je hmotnosť, ktorú akceptuje trh drahých kovov, možno usudzovať, že hmotnosť možno aj obvykle býva na tehličke alebo prúte vyznačená, avšak pre to, aby správny orgán takéto zlato považoval za zlato investičné, nie je podstatné a nevyplýva ani zo zákona, ktorý len požaduje, aby malo trhom drahých kovov akceptovanú hmotnosť tak, ako bola uvedená v prílohe II čl. 19 Nariadenia Rady (ES) č. 1777/2005 zo dňa 17. októbra 2005 o vykonávacích opatreniach Smernice 77/388/EHS o spoločnom systéme DPH, z ktorej vyplýva, že akceptovanou hmotnosťou na trhu drahých kovov pri jednotke kg je 12,5 a 1, ktoré boli žalobcom obchodované (1 kg), pričom k zrušeniu alebo zmene hmotnosti akceptovaných trhom drahých kovov nedošlo. Krajský súd uzavrel, že správca dane správne zistil, že išlo o investičné zlato, ktoré nepodlieha zdaneniu DPH podľa § 67 ods. 3 zákona o DPH, a preto nadmerný odpočet DPH v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie máj 2007 znížil správne. K žalobnej námietke, že žalovaný sa v rozhodnutí nevysporiadal s námietkou o zmene výkladu § 67 zákona o DPH správcom dane, ku ktorej nedošlo k dôsledku náhlej zmeny zákona, ale len v dôsledku podstatnej zmeny názoru daňových orgánov na jeho aplikáciu, ktorý postup je nezlučiteľný s princípom materiálneho právneho štátu zaručeného čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj princíp právnej istoty, krajský súd dal do pozornosti, že výklad zákona môže podať len súd a úlohou správnych orgánov je len aplikovať zákon pri svojej rozhodovacej činnosti a nerobiť výklad zákona. Ak teda správny orgán dospel k záveru, že doterajšia prax pri aplikácii právnej normy nebola v súlade so zákonom, má na takýto postup právo. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal s poukazom na § 250k ods. 1 OSP zohľadniac neúspech žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca zákonom stanovenej lehote odvolanie napádajúc rozsudok v celom jeho rozsahu a navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutie žalovaného, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a zároveň aby rozhodol o trovách konania. Namietal, že krajský súd nepostupoval v zmysle ust. § 157 ods. 2 OSP, čl. 6 ods. 1 Dohovoru a ani podľa záverov Ústavného súdu SR vyslovených v rozhodnutiach sp. zn. III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07 a v odôvodnení svojho rozsudku sa len formálne vysporiadal s námietkami žalobcu obmedziac sa len na prevzatie dôvodov uvedených v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/20/2010, zopakujúc a konkretizujúc v ďalšej časti odvolania ťažiskové žalobné námietky. K právnenému názoru krajského súdu na namietanú nulitu prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu žalobca uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu, ktoré bolo vydané v rozpore so zákonom, v danom prípade s ust. § 2 ods. 1 a § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“), je nezákonné bez ohľadu na to, či jeho zákonnosť žalobca namietal v podanom odvolaní alebo v žalobe. Poukázal na to, že aj v daňovom konaní podľa zákona č. 511/1992 Zb. platí princíp jednotnosti konania znamenajúci, že rozhodnutie prvostupňového a odvolacieho orgánu nemožno posudzovať izolovane, pretože z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Mal za to, že je v rozpore s uvedeným princípom a s logikou, ak súd v správnom súdnictve podľa ust. § 244 ods. 1 OSP

preskúmava zákonnosť druhostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy a na nezákonnosť prvostupňového rozhodnutia, ktoré s druhostupňovým rozhodnutím tvorí jeden celok, súd neprihliadne. Podľa názoru žalobcu v zistení, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu je nezákonné, ide o vadu, ktorá má zásadný vplyv aj na zákonnosť druhostupňového rozhodnutia. Namietal preto, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu s ohľadom na nevyhnutnú spätosť prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia správneho orgánu znamená porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd majú za to, že v tomto smere rozsudok krajského súdu vykazuje aj známky arbitrárnosti, pretože ide o takú aplikáciu právneho predpisu, ktorá zásadne popiera účel a význam výnimky z dispozičnej zásady zakotvenej v ust. § 250j ods. 3 OSP. Ďalej konštatoval, že ťažiskovou námietkou bol aj poukaz na to, že aj v osobitnom systéme pre investičné zlato podľa Smerníc ES obchodné transakcie so zlatom určeným na priemyselné účely podliehajú zdaneniu a pracovná pomôcka Daňového riaditeľstva SR výkladom pojmu „investičné zlato“ znemožňuje možnosť voľby zdanenia zlata podľa smerníc EÚ, ktorou sa však žalovaný ani súd nezaoberali. Žalobca mal za to, že pracovná pomôcka Daňového riaditeľstva a aplikácia ust. § 67 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH na základe tejto pracovnej pomôcky je v rozpore so zámermi Smernice Rady 98/80/ES, ktorou sa zaviedol osobitný systém pre investičné zlato a doplnila Smernica Rady 77/388/EHS, pretože v podstate vylučuje deklarovanú možnosť voľby zdanenia zlata určeného na priemyselné účely, resp. na iné ako investičné účely. Žalobca poukázal tiež na svoju žalobnú námietku, že vydaním pracovnej pomôcky Daňového riaditeľstva SR došlo k náhlej a neočakávanej k zmene výkladu ust. § 67 zákona o DPH bez akejkoľvek jeho legislatívnej zmeny, čo je nezlučiteľné s princípom materiálneho štátu poukazujúc na názor Ústavného súdu SR vyslovený v rozhodnutí II. ÚS 48/97, z ktorého vyplýva, že výklad zákonov realizujú aj štátne orgány; v danom prípade náhlej a neočakávanej zmeny pravidiel išlo o svojvoľný vertikálny mocenský zásah do nadobudnutých práv, ktorým došlo k zásadnému porušeniu princípu právneho štátu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Podaním zo dňa 27. júna 2012 doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 2. júla 2012 navrhol žalobca v prípade, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky mieni potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu, podanie žiadosti Súdnemu dvoru Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, u ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je rozhodnutie, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. znížil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie máj 2007 o sumu 165 620,59 € a priznal mu nadmerný odpočet v sume 103,54 €. Z hľadiska námietok žalovaného uvedených v odvolaní, zostala sporná aplikácia pojmu investičné zlato v zmysle ustanovenia § 67 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH na tovar, ktorý dodal C. Y. žalobcovi.

Pre riadne zistenie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného bolo taktiež potrebné skúmať správnosť procesného postupu správnych orgánov v daňovom konaní a ničotnosť rozhodnutia správcu

dane, dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Kysucké Nové Mesto č. 655/230/5701/09/Dudo zo dňa 15. mája 2009.

Konaním správneho orgánu možno rozumieť správne akty a úkony správneho orgánu vydané alebo vykonané v čase od začatia konania až do právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sú upravené právnymi normami.

Správne konanie je ovládané dispozičnou zásadou. Základnou podmienkou úspešnosti žaloby je tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, teda je v rozpore s právnym poriadkom. Súd zásadne preskúmava napadnuté rozhodnutie len v rozsahu a z dôvodov, ktoré určí žalobca vo svojej žalobe proti rozhodnutiu správneho orgánu, okrem prípadov, keď súd nie je žalobou viazaný.

Podľa ustanovenia § 250j ods. 2 OSP súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby došiel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

Okrem dôvodov nezákonnosti rozhodnutia uvedených v § 250j ods. 3 OSP, v konaní tiež môže dôjsť k vydaniu správneho aktu postihnutého vadou, ktorej závažnosť je tak evidentná, že nemôže byť právnym poriadkom tolerovaná, preto sa musí tento správny akt považovať za nemajúci žiadny právny účinok - za právne ničotný. Súd prihliada k existencii tejto skutočnosti aj keď ju žalobca nenamietal. A o takýto prípad išlo aj v prejednávanej veci.

Z obsahu žaloby ako aj vyjadrenia žalovaného vyplýva, že správca dane vykonal u žalobcu kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za máj 2007. Výsledkom kontroly bolo vyrubenie zníženie nadmerného odpočtu uvedeného v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie máj 2007 o sumu 4 989 486 Sk a priznanie nadmerného odpočtu v sume - 3119 Sk rozhodnutím Daňového úradu Kysucké Nové Mesto č. 655/230/14472/08/Dudo zo dňa 10. júla 2008. Toto rozhodnutie žalovaný ako odvolací orgán zrušil a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie a rozhodnutie. Následne vykonal správca dane u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu, ktorú ukončil protokolom o opakovanej daňovej kontrole z 20. apríla 2009. na základe výsledkov opakovanej daňovej kontroly vydal správca dane dodatočný platobný výmer č. 655/230/5701/09/Dudo zo dňa 15. mája 2009, ktorým znížil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie máj 2007 o sumu 165 620,59 € a priznal mu nadmerný odpočet v sume 103,54 € v zmysle § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1 zákona č. 511/1992 Zb.

Je nepochybné, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb. je daňová kontrola ukončená prerokovaním protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo s jeho zástupcom. Dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu sa začína vyrubovacie konanie v zmysle § 44 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. Je tiež nepochybné, že vyrubovacie konanie musí byť ukončené právoplatným rozhodnutím vo veci. V danom prípade správca dane vo veci dodatočný platobný výmer vydal, tento však bol rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky na základe odvolania žalobcu zrušený.

Z tejto nepochybnej skutočnosti teda vyplýva, že vyrubovacie konanie po ukončení riadnej daňovej kontroly na daň z pridanej hodnoty za rozhodujúce zdaňovacie obdobie nebolo ukončené právoplatným platobným ani dodatočným platobným výmerom.

Podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb., ak sa u daňového subjektu vykoná daňová kontrola alebo opakovaná daňová kontrola, správca dane vydá do 15 dní od jej skončenia (§ 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb.) dodatočný platobný výmer, ak sa daň zistená po daňovej kontrole odlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní alebo hlásení alebo dodatočnom hlásení alebo ak sa daň zistená po opakovanej daňovej kontrole odlišuje od dane vyrubenej správcom dane po daňovej kontrole, alebo ak sa odlišuje od rozdielu dane v dodatočnom platobnom výmere.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia podľa názoru najvyššieho súdu, správca dane, po zrušení rozhodnutia správcu dane a po vrátení veci na ďalšie konanie, mal pokračovať vo vyrubovacom konaní preverení výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o opravných prostriedkoch a toto vyrubovacie konanie ukončiť vydaním právoplatného platobného výmeru alebo dodatočného platobného výmeru. Správca dane nebol teda oprávnený vykonať opakovanú daňovú kontrolu v zmysle § 15b zákona č. 511/1992 Zb. Pokiaľ správca dane vydal na základe tejto opakovanej daňovej kontroly dňa 15. mája 2009 dodatočný platobný výmer za zdaňovacie obdobie máj 2007, je toto rozhodnutie nezákonné a rovnako nezákonné je aj napadnuté rozhodnutie žalovaného.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Žiline treba podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmeniť a rozhodnutia správcu dane a žalovaného zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie, pretože v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí (§ 250j ods. 2 písm. e/ OSP). Vzhľadom k dôvodu, pre ktorý bolo rozhodnutie žalovaného zrušené, sa najvyšší súd ďalšími námietkami žalobcu nezaoberal a rovnako tak ani jeho návrhom na podanie žiadosti Súdnemu dvoru Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke.

Správny orgán súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) v ďalšom konaní, rešpektujúc príslušné procesnoprávne i hmotnoprávne predpisy, znova vo veci rozhodne tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo zákonu včítane riadneho odôvodnenia.

O náhrade trov celého súdneho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP a § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1a 5 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP, v zmysle ich vyčíslenia právnym zástupcom žalobcu, v sume 1673,02 €, ktorá suma pozostáva z náhrady za zaplatený súdny poplatok 2x 66 € a z náhrady trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2009 (prevzatie a príprava zastupovania vrátane prvej porady s klientom 16. novembra 2009, písomné podanie žaloby na súd dňa 23. novembra 2009) po 115,90 €, za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2010 (stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo 6. mája 2010) vo výške 120,23 €, za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (doplnenie stanoviska z 15. apríla 2011, zastupovanie na pojednávaní krajského súdu 25. januára 2011) po 123,50 €, za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2012 (odvolanie proti rozsudku krajského súdu 20. marca 2012, podanie žiadosti Súdnemu dvoru Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke z 27. júna 2012) po 127,16 € (§ 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), plus dvakrát režijný paušál po 6,95 €, jedenkrát 7,21 €, dvakrát po 7,41 € a dvakrát po 7,63 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky), plus náhrada cestovných výdavkov osobným motorovým vozidlom z Košíc do Žiliny a späť v sume 182,04 €, plus náhrada za premeškaný čas (16 polhodín) strávených cestou z Košíc na Krajský súd v Žiline a späť 16 x po 12,35 €, t.j. 197,60 € (§ 17 ods. 1 vyhlášky). Vzhľadom k tomu, že právny zástupca je platcom DPH, zvyšuje sa odmena a náhrady o daň z pridanej hodnoty 20 %, t.j. o sumu 256,84 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Náhradu trov celého konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica č. 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná z vyššie uvedeným právnym

nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.